

възпитателенъ методъ успѣ; азъ съмъ много по-богатъ отъ изпрѣди.“

Наистина, този неговъ методъ се слѣдва сега почти въ всички училища. На него се дължи, щото учението да е тъй привлѣкателно за дѣцата.

Намѣсто да се обезсърчи, Песталоци намѣри средства да основе нови училища, всѣкога съ сжщия успѣхъ. Той обаче имаше често завистници и неприятели; тѣзи, които искаха да го унищожатъ, говориха за него, че не знае ни да чете, ни да пише както трѣбва. А той съ удивителна скромность имъ казваше: „Наистина азъ изоставихъ всички тѣзи работи, ала тъкмо липсата на тѣзи знания ме накараха да изнамѣря по-простъ методъ за обучение на най-невѣжистѣ хора.“

Обаче любопитни и учени се стичаха отъ всички страни да посѣщаватъ тѣзи училища, за които се говорѣха чудеса, и за да видятъ необикновения човѣкъ, който ги водѣше.

Тѣзи, които присѣдствуваха на изпититѣ, не можаха да се нарадватъ отъ изненадата, като виждаха толкова бързия напредѣкъ на ученицитѣ по разнитѣ клонове на обучението. Песталоци особно ги удивляваше съ своя начинъ да пита и да учи; той бѣше тъй простъ, че всѣкой си мислѣше да може сжщо така да прави. Дѣцата учеха, безъ да забѣлѣзватъ своята работа.

Но ако славата на Песталоци се уголѣмяваше, не ставаше сжщото и съ неговото богатство: всичко, каквото имаше, го изхарчи по дѣцата и почина въ 1827. год. крайно бѣденъ, както и живѣ бѣдно.

„Моятъ животъ, пише той на единъ свой приятель, въ продължение на 30 години бѣше упорита борба съ постепенно уголѣмяващата се бѣдность. Сега напримѣръ, азъ не мога да се сношавамъ съ обществото, защото нѣмамъ дрехи да се облѣка малко по прилично. За смѣхъ съмъ на проходещитѣ, защото ходя като просекъ. Може да има хиляди пжти да съмъ нѣмалъ какво да обѣдвамъ и тогава, когато моитѣ уче-